

Preken – avslutningsgudstjeneste 11. august 2013

Predikant: Erva Niittyvuopio

En människa i sin bästa ålder - är människan i sin bästa ålder

Det är härligt att tänka på psalm åtta

” Herre, vår härskare, väldigt är ditt namn över hela jorden. Jag vill besjunga din himmelska prakt med ett barns, ett dibarns mun. Du har rest ett värn mot dina fiender för att betvinga ovän och hämnare. När jag ser din himmel, som dina fingrar format, månen och stjärnorna du fäste där, vad är då en människa, att du tänker på henne, en dödlig att du tar dig an honom? Du gjorde honom nästan till en gud, med ära och härlighet krönte du honom. Du lät honom härska över dina verk, allt lade du under hans fötter, får och oxar, all boskap, och markens vilda djur, himlens fåglar och havets fiskar, allt som vandrar på jordens stigar. Herre, vår härskare, väldigt är ditt namn över hela jorden.”(Sal 8)

En gammal renskötarens liv håller på och går mot sin ändpunkt. Det är inte så långt kvar, men en önskan bar honom ännu framåt. Äntligen kunde han komma upp på fjället med en terrängbil. Han fick en sista gång se de för honom kära markerna och bekanta fjällen, där han för länge sedan hade åkt skidor. Han såg fjället, över vilket renarna kom till rengärdet, bekanta älvdalar, vilka han hade överskridit och stannat för att med handen ösa vattnet åt sig. Längre borta skymtade en bekant hjortronmyr, där han ibland hade lagt sig ner och tagit sig en tupplur mellan bärplockandet. Han kunde höra ljungpiparens (no. heilo, fi. kapustarinta, sydsam. siorjehke, lulesam. hudi) pipande läte liksom om den ropade: kom än en gång till oss! Den bekanta platsen där vi haft stockeld, höll på bli öde. Sinnet fylldes av sorg, men också av glädje. Glädje över att ännu en gång kunna se alla dessa trakter, ta avsked av kärt sameland. I tankarna fanns också barnen, barnbarnen, hustrun, alla släktingar och dem som han upplevt renskötarlivet tillsammans med. Då jag samtalade med honom, verkade det som om han på detta sätt välsignade oss, som ännu blev kvar här. Jag kom att tänka på psalm 8 ”vad då är en människa att du tänker på henne, en dödlig att du tar dig an honom”.

Tacksamhet fyllde hans ansikte. Om tacksamhet berättar också psalm åtta. Den visar oss hur av Gud välsignade gärningar gör hans ära härlig. Apostel Paulus uppmanar allt folk att iaktta Guds stora dåd i naturen. Paulus säger: ”Ty allt sedan världens skapelse har hans osynliga egenskaper, hans eviga makt och gudomlighet kunnat uppfattas i hans verk och varit synliga. (Rom. 1:20) Vi samer i fyra länder är samman med andra urfolk tacksamma att vi under dessa dagar fått prisa Gud för hans gärningar, tacka Gud för hans gåvor och att vi får be tillsammans. Vi har hört att för oss kära trakter, vidsträckta fjäll, rena fiskeälvar, fritt flödande forsar inte längre är en självklarhet. Markerna där våra förfäder har trampat, har ändrats. Enligt Áillohaš ord: ”de orörda trakterna tar slut, livsmöjligheter bryts sönder. Våra fridfulla trakter tar slut, banden slits av”. Gud skapade himmelen och jorden, växterna, djuren, människan, mig och dig, oss, till sin avbild, som lever mitt bland Guds skapargärning, dess

beskyddare, har förutom makt också fått ansvar. Vi sparas inte från naturföroreningarna ensamma utan tillsammans som en del av den övriga skapelsen.

Se på barnet som sover i vaggan (komse), den unga som söker en plats på det här jordklotet, honom som är i sin bästa ålder och som skyndar på med sina utmaningar, den gamla som bär med sig tyst kunskap, som är så viktig för oss, livets visdom, som bär oss in i framtiden. Se på honom eller henne som nu sitter bredvid dig. I alla dem ser vi Guds ansikte. Vi bygger tillsammans vår framtid, vi bevarar våra kära marker, vi för vidare våra traditioner. Det är inte bra för människan att vara ensam, Gud såg det, skapade en kamrat att dela livet med, en kamrat att ha omsorg om, att älska. Allt detta och mycket mer är givet oss som gåva.

Psalm åtta visar på framtiden, på att löftet ska genomföras. ”En liten tid lät du honom vara ringare än änglarna, men med härlighet och ära krönte du honom”. Enligt Bibeln i brevet till hebréerna sägs det: ”Det är inte änglar han har satt över den kommande värld som vi talar om. Om detta finns ett klart vittnesbörd. Vad är en människa eftersom du tänker på henne, en människoson eftersom du tar dig an honom? En liten tid lät du honom vara du honom vara ringare än änglarna, men med härlighet och ära krönte du honom, allt lade du under hans fötter. När han lade allt under honom gjorde han inget undantag : allt skulle läggas under honom. Ännu ser vi inte att allt har lagts under honom. Men vi ser att Jesus, som en liten tid var ringare än änglarna, nu är krönt med härlighet och ära därför att han led döden. Genom Guds nåd skulle det komma alla till godo att han fick möta döden.” (Hebr. 2:5-9)

Guds Son föddes som människa av den heliga anden och av jungfru Maria. Guds Sons gärningar förverkligas och fortsätter i kyrkan, bland oss. I nattvarden tjänar han oss. Ger oss kost på vägen, kraft för livet och det vi gör. Vi är alla inbjudna till den heliga måltiden sådana som vi är. Kristi källa kokar av kärlek och nådens gåvor också, då det verkar som om vi inte har förtjänat dem och särskilt just då. Vid Kristi källa att det gott att vila och pusta ut, granska vägarna, på vilka vi trampar vidare tillsammans med andra. Vi ber att vi en gång alla kunde klättra upp en sista gång på fjället, säga farväl till våra kära, se hur livet fortsätter och med tacksamhet prisa Gud och hans alla gåvor. Med Bibelns ord: Detta är kärleken, inte att vi har älskat Gud utan att han har älskat oss och sänt sin son som försoningsoffer för våra synder. Mina kära, om Gud har älskat oss så, måste också vi älska varandra. (1 Joh 4:10-11). Amen.